

Mekanopolis: Pane Ryssene, právě jste vydal knihu ***Les Espérances planétaires*** (Planetaristické naděje), v níž konečně odhalujete logiku globalismu a jeho náboženských kořenů. 1] Příliš dlouho se totiž intelektuálové v nacionalistickém hnutí vyhýbali těmto kontroverzním tématům i jednoznačným odsudkům kosmopolitní propagandy. Mohl byste nejprve našim čtenářům objasnit název vaší knihy?

Hervé Ryssen: Analyzoval jsem díla židovských intelektuálů, abych tak lépe pochopil jejich vnímání světa. Když jsem přečetl tucty politických esejí, románů a nejrůznějších vyprávění, uvědomil jsem si, s jak železnou pravidelností se v nich objevuje výraz „naděje.“ Ta pro ně pochopitelně znamená naději na lepší svět, mesiáše a „zaslíbenou zemi.“ Nezapomínejme totiž, že zatímco křesťané spasitele už dostali a přijali, Židé na toho svého stále čekají. Toto mesianistické očekávání je srdcem hebrejského náboženství a židovské mentality obecně – a to i u ateistických Židů. To je naprosto zásadní. Co se pojmu „planetaristický“ týče, označuje tento neologismus prostě touhu po světě bez hranic.

Má práce se soustředí výlučně na židovské intelektuály. Přestože si většina lidí myslí něco jiného, užití slova „Žid“ zatím ještě trestné není. Uvědomuji si, že mnozí lidé v nacionalistické sféře se orosí, jakmile to slovo zaslechnou, nejspíš proto že se bojí být jen zaslechnout antisemitské poznámky, které jsou dnes skutečně tvrdě stíhány. Osobně z toho ale obavy

nemám, protože moje práce se opírá výhradně o židovské zdroje. Řekněme, že k problematice zaujímám racionální a troufám si říct i nezaujatý postoj.

M: Často slýcháme Židy mluvit o „zaslíbené zemi“ a „mesiáši,“ nikdy jsme ale tyto koncepty správně necháпали. Neznamená „země zaslíbená“ stát Izrael?

HR: Historicky se skutečně jedná o zemi Kanaán, kterou dal Jahve Abrahámovi, jak se dočítáme v první knize Tóry Genesis. Ale už před zničením druhého chrámu Titovými římskými legiemi a rozptýlením Židů jich celá řada žila v diaspoře. Tak tomu bylo až do roku 1917, kdy **Balfourova deklarace** vytvořila „židovskou domovinu v Palestině“ a někteří Židé se tehdy domnívali, že znovuzískáním „zaslíbené země“ nastal čas příchodu mesiáše. Neměli bychom také zapomínat, že podle jiné – mnohem početnější – části Židů ležela zaslíbená země o něco severněji, v obrovském Sovětském svazu, kde se po revoluci v říjnu 1917 dostalo do nejvyšších mocenských pozic velké množství Židů.

Když si ale člověk přečte ještě starší texty z 19. století, byla to země lidských práv Francie, která probouzela naděje Židů na celém světě, kteří viděli „zemi zaslíbenou“ právě v ní. Za „zaslíbené země“ lze považovat i Vídeň počátku 20. století nebo meziválečné Výmarské Německo, jelikož především kultura a finančnictví zde byly silně ovlivňovány a utvářeny bankéři, intelektuály a umělci židovského původu.

Tyto naděje bez výjimky končívaly hořkým zklamáním. Stát Izrael kulatně řečeno rozhodně není žádným „klidným útočištěm.“ 2] Co se židobolševického Ruska týče, časem se obrátilo proti Židům, kteří byli po válce Stalinem z větší části z vysokých pozic odstraněni. „Lidskoprávní“ Francie se dnes postupně mění na Třetí svět a po roce 2001 začali někteří Židé z této „antisemitské“ země, kde stále častěji čelí na ulicích hněvu mladých Arabů, prchat. Když to shrnu, ať už se Židé vrátí kamkoliv a dělají cokoli, nikdy to pro ně podle všeho nedopadá dobře. Dlouhou dobu byl zhmotněním „zaslíbené země“ americký sen. V 80. letech 19. století odešly miliony Židů ze střední a východní Evropy do USA za lepším životem, daleko od kozáků, pogromů i nenáviděného cara. Ale v nejnovější době bylo „zaslíbenou zemí“ očividně Rusko po zhroucení SSSR. Během pár let se hrstce „oligarchů“ podařilo zatnout pařáty do větší části privatizovaného ruského bohatství. Ten nejznámější z nich, miliardář **Chodorkovskij**, dnes ovšem usíná na palandě poskytnuté správou věznic Putinova nového Ruska. Je tedy nabíledni, že ani s touto „zemí zaslíbenou“ to tak úplně nevyšlo!

Měli bychom si tedy uvědomit, že od opuštění ghetta Židé nikdy nepřestali hledat stále novou a novou „zaslíbenou zemi“ a jejich hledání vždy končí hořkým zklamáním. Jako Eldorádo a naplnění jejich nadějí už jim tak zbývají jen Spojené státy – ale na jak dlouho?

M: Hovoříte o dějinách a geografii, ale není mesianismus a idea zaslíbené země spíše náboženským konceptem?

HR: Zde se vracíme k jádru věci. Když se dáte do řeči s rabínem na **Rue des Rosiers**, okamžitě vám začne vysvětlovat, že Židé v první řadě usilují o světový mír; planetu kde

vymizely všechny konflikty, ať už společenské nebo mezi rasami a státy. Usilují o vytvoření tohoto celosvětového míru, protože si jej ztotožňují s příchodem mesiáše.

Autoři zde mluví jasnou řečí. Filozof Emmanuel Lévinas píše: „Sliby proroků se dají rozdělit do dvou kategorií: politické a sociální. Vymizí odcizení, zdroj svévolných zásahů politické moci do každé sféry lidského konání; sociální nespravedlnost, moc boháčů nad chudáky – zmizí současně s politickým násilím...“ Svět budoucnosti Lévinas označuje jako „lidstvo sjednocené kolektivním osudem.“ 3]

V *Le vrai visage du judaïsme* [Pravá tvář judaismu] francouzský vrchní rabín Jacob Kaplan upozorňuje na slavnou biblickou pasáž, která je jedním ze zdrojů židovského mesianismu: „Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i žirny dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit“ (Izajáš, 11: 6). Kaplan k tomu dodává: „Očividně jde o obraz vztahů nastolených mezi národy, které žijí ve šťastném souladu a jednotě.“ 4]

David Banon tuto vizi světa ve své knize o mesianismu potvrzuje: „Mesiášská éra, jak ji popisují všichni proroci, znamená potlačení veškerého politického násilí a sociální nespravedlnosti.“ 5]

Hebrejská proroctví tedy slibují pokrok lidstva k jednotnému světu a současně s tím i skoncování se všemi společenskými nerovnostmi. Zde tedy vidíme nejhlubší kořeny marxismu i zdroj naší planetaristické ideologie počátku třetího tisíciletí, která se díky opakování hlásnou troubou médií stala i snem tolika našich spoluobčanů – srdce židovského světonázoru. Proto mají Židé vždy plná ústa „míru.“ Jejich „boj za mír“ nikdy nekončí.

V březnu 2000 tak Chirac slavnostně otevřel *Mur pour la Paix* („Zed' pro mír“) na Martových polích, projekt manželky spisovatele Mareka Haltera Clary. Je to vlastně prosklená kostka, kam malá Clara napsala slovo „mír“ v 32 jazycích, pravděpodobně jako výsměch kadetům vojenské akademie přes ulici. Náboženského významu těchto děl si však jen málokterý gój dokáže povšimnout.

Proto bychom mohli dospět k závěru, že „země zaslíbená“ neznamena víc než utopickou vizi celoplanetárních rozměrů, v níž všechny národy vymizely. Přesně o tom mluví i filozof Edgar Morin: „Nemáme sice zaslíbenou zemi, ale máme naději, tužbu, sen: vytvořit globální domovinu.“ 6] Odrážejí to také slova Jacquese Attaliho v *L'Homme nomade* (Nomádský člověk): „Udělat zemi zaslíbenou z celého světa.“ 7] Právě tento sjednocený a zpacifikovaný svět se tak má stát „zaslíbenou zemí.“ Z některých těchto textů je patrné, že v představách jistých intelektuálů nabývá idea zcela konkrétních obrysů: nebylo by vůbec špatné, kdyby byla celá Země zaslíbena právě jim! Což ovšem může povést k poněkud invazivnímu chování...

M: Při pohledu na zahraniční politiku amerického prezidenta George W. Bushe se ale příliš nezdá, že by jeho početní sionističtí poradci usilovali o světový „mír,“ o němž mluvíte. Jak si to vysvětlujete?

HR: Není pochyb o tom, že americké židovské elity nesou velkou část viny za válku v Iráku. Jedině slepý by to neviděl – nebo úmyslně slepý. Jejich politický vliv na každou americkou vládu už od počátku 20. století je značný. Američtí nacionalisté jako slavný letec Charles Lindbergh vystupovali proti snaze „židovské lobby“ (v USA je to jedna lobby z mnoha) natlačit jeho silně izolacionistický národ do války proti nacistickému Německu. Už ve 20. letech minulého století si průmyslník Henry Ford plně uvědomoval rozsah problému a v novinách za tímto účelem zřízených se o tom snažil informovat co nejširší okruh Američanů. Nezapomínejme ani, že Madeleine „Albrightová“ a další jestřábi z amerického ministerstva zahraničí bezvýhradně podporovali válku proti Srbsku v roce 1999. Zcela správně tak poukazujete na rozpor mezi touto mesianistickou vírou a jejími řekněme „světskými projevy.“

Tito lidé ovšem s naprostou upřímností označí tyto války za dílo „míru“! Stačí si poslechnout držitele Nobelovy ceny za „mír“ Elieho Wiesela, který se v roce 1991 samozřejmě proměnil v nejostřejšího válečného štváče proti Iráku: „Nejde jen o to pomoc Kuvajtu,“ řekl tehdy, „ale také ochranu celého světa.“ Tak se měl celý Západ zmobilizovat proti „Bagdádskému řezníkovi,“ jehož skutečným proviněním však byly spíše výhrůžky Izraeli: „Proti válce,“ píše Wiesel, „máme morální povinnost bojovat. Destruktivní síle užité proti lidstvu je třeba vzdorovat ještě větší silou, aby tak bylo lidstvo zachráněno. Za bezpečnost civilizovaného světa, jeho právo na mír – ne jen kvůli budoucnosti Izraele... Žízeň po pomstě? Ne – žízeň po spravedlnosti. A po míru.“ 8]

Všimněte si, že když se jedná o zničení nepřítele, vůbec se neváhá odít hávem vznešených ideálů míru a lásky. Že by ale špinavou práci musel udělat sám židovský stát, naprosto nepřipadá v úvahu: to je úkol Západu, který je ke svržení diktátora třeba přimět pomocí kampaně na ochranu „citlivosti“. Jakmile už je pak nepřítel rozdrčen, neúnavný boj za demokracii a „mír“ lze uložit k ledu, dokud znovu nebude politicky výhodné jej vytáhnout. Poté, co člověk rozdrtí své nepřátele, se z něj skutečně vždy stává největší zastánce míru.

M: Hovoříte o „demokracii.“ Jaký vztah vidíte mezi politickým systémem a mesianismem? Je demokracie nezbytnou podmínkou pro příchod mesiáše?

HR: Ne vždy byla vyvoleným nástrojem planetaristických nadějí demokracie – dlouho totiž tuto roli plnil i marxismus. Jak je dobře známo, sám Marx i velká většina předních marxistických ideologů a vůdců byli Židé: Lenin měl židovské kořeny, Lev Trockij, Rosa Luxemburgová, Georg Lukács, Ernest Mandel atd., stejně jako většina vůdců května '68. Náhoda to pochopitelně není, a vědomi si toho nejsou snad jen ti nejnižší postavení militantní komunisté. Marxismus se snaží vytvořit dokonalý svět, z nějž náboženství vymizelo podobně jako národy či společenský konflikt. Tento vzorec jako by vypadl z mesianistické příručky, jak jsem se už zmínil. Marxovo myšlení tak je v posledku vlastně jen sekularizací tradiční židovské eschatologie.

George Steiner se na marxismus dívá pohledem biblických proroků: „Marxismus je v jádru vlastně jen uspěchaný judaismus. Mesiáš už přicházel – nebo spíš nepřicházel – prostě trochu moc dlouho, proto Karel Marx ve svém rukopise z roku 1844 hlásal, že království spravedlnosti vytvoří sám člověk, na zemi, tady a teď. Člověk naprosto jasně vidí výrazivo

žalmů a proroků.“ 9]

Marx, Lenin ani Trockij nevěřili v Boha – a přesto ve světle referencí na židovský mesianismus jasně prosvítá jejich židovský původ. Po pádu Berlínské zdi se však politický marxismus ocitl v Evropě na okraji spektra. Pravdou totiž zůstává, že v projektu planetárního sjednocení demokracie zvítězila všude, kde komunismus selhal. Přesto se však krajní levice na Západě stále těší mediální pozornosti: je totiž předvojem projektu vytvoření rovnostářské a multirasové společnosti a usměrňuje radikální opozici k liberálnímu systému kýženým, tj. globalistickým směrem. V demokratickém systému plném zoufalství, který mladým nabízí nanejvýš tak výlety do nákupních domů, je tato zářící utopie nezbytná. Proto nakonec marxismus slouží nejlépe tehdy, když je pevně zahrnut uvnitř demokracie. Marxismus a demokracie jsou dvě komplementární a vzájemně nepostradatelné síly v plánu vytváření globálního impéria. Bez komunismu by totiž měla opozice nacionalistickou formu, což by systém nepřežil.

M: Staly se po zhroucení státního komunismu multirasová demokracie a „lidská práva“ rameny „planetaristických“ sil?

HR: Cílem globalistů je zničit zakořeněné tradiční kultury, a tak vytvořit uniformní svět. Tato touha po jednotě je patrná i v myšlení chasidského filozofa **Martina Bubera**, který si podle všeho neuvědomuje, že nám předkládá přesnou definici totalitářství: „Všude (v judaismu) nalézáme tuto touhu po jednotě. Jednotě uvnitř jednotlivce. Jednotě mezi příslušníky nejednotného národa i mezi národy. Jednotě člověka a veškerého života, jednotě Boha a světa.“ 10] K vytvoření tohoto dokonalého světa je tak nutné smísit, rozdrtit a rozpustit veškerý národní odpor a etnické i náboženské identity. „Jednotu“ lze stvořit jedině z na prach rozemletého lidstva a zbytků velkých civilizací – a imigrace při tom hraje klíčovou úlohu. Tady se z doktríny „lidských práv“ stává strašlivě účinná zbraň.

To říká i vrchní rabín Kaplan: „Nastolení éry bezpečnější pro lidstvo se z velké části odvíjí od **Všeobecné deklarace lidských práv**... Úcta k ní je závazkem natolik důležitým, že ze zodpovědnosti za její všeobecné a naprosté uskutečnění není vyňat vůbec nikdo.“ Celé lidstvo se musí podřídit. V podstatě to znamená, že „lidská práva“ jsou klíčem k uskutečnění Jahvevoho příslibů. Není také náhodou, že hlavní postava za Deklarací z roku 1948 **René Cassin** byl také generálním tajemníkem **Alliance israélite universelle**. Roku 1945 ho generál de Gaulle jmenoval viceprezidentem Státní rady. Jeho tělo spočívá v **Pantheonu**, místu věčného odpočinku velkých mužů republiky.

M: Panuje mezi židovskými intelektuály jednohlasná shoda v otázce imigrace?

HR: Židovští intelektuálové mohou být liberálové, marxisté, sionisté, nábožensky založení i ateisté. Tyto rozdíly však nijak nevyvracejí mesianistické základy jejich smýšlení. Co se imigrace týče, ujišťuji vás, že zde panuje naprostá shoda. Někdejší studentský vůdce z května '68 **Daniel Cohn-Bendit** a zástupce frankfurtského starosty například říká: „Ve Frankfurtu nad Mohanem je obyvatelstvo z více než čtvrtiny cizího původu, ale jistě bychom mohli říct, že kdyby tento podíl jednoho dne dosáhl třetiny, Frankfurt by se nezhroutil.“ 11]

To je v dokonalém souladu s tím, co píše socialista Jacques Attali o stárnoucí populaci Německa: „Je skutečně nevyhnutelné, aby podíl naturalizovaného cizího obyvatelstva dosáhl třetiny celkového obyvatelstva a ve městech poloviny.“ 12] Bylo by samozřejmě možné podpořit navýšení porodnosti Němek, ale to Attalimu vůbec nepřichází na mysl, protože jediné v mnohorasové společnosti je zaručeno uskutečnění planetaristického projektu. Pro Francii pak Attali navrhuje podobné řešení: „Bude muset oživit své obyvatelstvo přijetím většího množství lidí z ciziny.“ 13]

Zpráva Světové banky z listopadu 2005 také vyzývá Rusko, aby otevřelo své hranice a přijalo politiku masové imigrace, což je podle autorů „jedna z hlavních podmínek stabilního ekonomického růstu“ v zemi se stárnoucí populací. Šéf Světové banky Paul Wolfowitz samozřejmě nikdy nevyzval Izrael, aby zajistil péči o své stárnoucí obyvatelstvo prostřednictvím arabské imigrace.

Vyjádření v podobném duchu nalezneme takřka u všech židovských intelektuálů, ať už to jsou marxisté jako Jacques Derrida, socialisté jako Guy Konopnicki či liberálové jako Guy Sorman a Alain Minc. Navíc u nich bez výjimky pozorujeme obtěžující zvyk chovat se k nám jako k pitomcům, když nám třeba říkají, že tempo se imigrace se za posledních 20 let nezvýšilo, nebo že zhoršení bezpečnostní situace s imigrací v žádném případě nesouvisí. Cohn-Bendit nás vážně míněnými slovy ujišťuje, že: „K zastavení rasismu by bylo nejlepší dále zvýšit množství cizinců!“ Jejich slova jsou pozoruhodně troufalá: například Guy Sorman bez obalu říká, že historická Francie se svými dialekty byla „multikulturnější než Francie současná.“ 14] Jde o jeden z mnoha případů tohoto nestydatého sebevědomí, na něž jsou skutečně pyšní a kterému říkají „chuce.“

Konečným cílem je likvidace bělošského světa a obecněji všech zakořeněných společností. Tito intelektuálové nás ujišťují, že se jedná o nevyhnutelný vývoj a že tedy tím pádem naprosto nemá smysl mu nějak vzdorovat. Všimněte si, že v marxistickém schématu bylo pro změnu za „nevyhnutelné“ označováno vytvoření beztrždní společnosti. Slovy Jeana „Daniela“: „Nic nemůže zastavit přesun chudého obyvatelstva na zestárlý a bohatý Západ... Proto je moudré i rozumné začít přijímat více a více imigrantů.“ 15] Musíme si uvědomit, že se snaží učinit nepřijatelnou už jen samotnou myšlenku obrany vlastního. Naprostá jednohlasnost kosmopolitního diskurzu na toto téma je skutečně zážející.

M: Často slyšíme, že nacisté pokládali Židy za „podřadnou rasu.“ Vaše bádání ale myslím spíše naznačuje, že Židé sami vidí sami sebe jako rasu „nadřazenou.“ Mohl byste to prosím osvětlit?

HR: Mohu vás ujistit, že vlastní příslušnost k „vyvolenému národu“ je pro ně zdrojem ohromné pýchy. U intelektuálů se pak k této pýše připojuje o nic menší pohrdání usazenými národy, které považují za každopádně podřadné. I k tomuto nacházíme nespočet dokladů z židovských úst. Např. Bernard-Henri Lévy v prvním čísle časopisu *Globe* v roce 1985 napsal: „Samozřejmě jsme rozhodně kosmopolitní a samozřejmě že vše přízemní, *bourrée*, dudy, prostě všechno typicky francouzské nebo šovinistické, je nám cizí a dokonce odporné.“ „Otčina jakéhokoliv typu a procesí staromódních věcí“ ho naprosto znechucuje: nejsou pro

něj ničím než „bojácným a podrážděným lpěním na těch nejchudších identitách.“ „Mluvit *patois*, tančit *bourré* a pochodovat za zvuků hry dudáka... z takové stupidity se mi zvedá žaludek.“

I filozof Emmanuel Lévinas vyjádřil své přesvědčení o hodnotě vykořeněnosti a nomádství. Největším ztělesněním zpátečnictví pak pro něj bezpochyby jsou starověké pohanské civilizace: „Pohanství,“ píše, „je místním duchem: krutý a nemilosrdný nacionalismus. Lesní lidstvo, předlidské lidstvo.“ Nic z toho jistě není hodno génia pouštních Beduínů: „Právě ve vyprahlé poušti, kde nic není pevné ani trvalé, sestoupil skutečný duch do psané podoby textu, aby byl univerzálně uskutečněn... Víru v osvobození člověka lze udržet jediné zhroutením usedlých civilizací, rozbitím mohutných nánosů minulosti... Je třeba, aby se méně rozvinutí pustili do boje o své místo na slunci moderního světa.“ 17]

Těmto intelektuálům nestačí krmit nás těmito nesmysly, vzletnými řečmi o „lidských právech,“ kontrolovat nás drakonickými zákony a podávat nám cizí kulturní jedy. Musejí nám také dávat na odiv své pohrdání našimi starými kulturami – to však podle všeho jejich touhu po pomstě plně neuspokojuje; navíc nás ještě cítí potřebu urážet a plivat nám do tváří. „Tupci, xenofobové, paranoici, hlupáci, šílenci, atd.“ Tím pro ně jsme.

V *La Vengeance des Nations* (Pomsta národů) Alain Minc při osvětlování výhod imigrace nezapomíná zdůraznit, že „xenofobie čerpá živiny z nevědomosti,“ 18] a že je tudíž nezbytné „bojovat proti šíleným xenofobům“ a skoncovat s touto „francouzskou paranoiou.“ 19] Ke konci knihy pak Minc navrhuje podle amerického vzoru poskytovat imigrantům přednostní zacházení před etnickými Francouzi. Jak miláček médií Michael Moore prohlašuje ve své knize z roku 2002 *Hloupí bílí muži*, v USA už vlastně není třeba jednat s bělochy v rukavičkách, protože beztak nechápou nic z toho, co se s nimi děje.

Dlouho bych musel vypočítávat všechny filmy, v nichž si kosmopolitní scénáristé zprostředkovaně prožívají svou osobní pomstu na křesťanské civilizaci a běloších obecně. Při čtení tohoto slovního průjmu je mi nad slunce jasnější, že nás nenávidí. I kdyby na hlavách nosili blikající neonové nápisy s tímto poselstvím, těžko by to mohlo být víc do očí bijící.

M: Čím si vysvětlujete tuto očividnou palčivou touhu po pomstě v (židovských) náboženských textech, které hlásají všeobecný mír? Odkud podle vás vyvěrá tato pomstychtivost?

HR: S duchem pomstychtivosti se setkáváme v četných textech, třeba v románu Alberta Cohena *O vous, frères humains* (Ó vy, bratři lidé) nebo *La Place de l'Etoile* (Náměstí hvězdy) Patricka Modiana. 20] I současný guru amerického afrocentrismu Martin Bernal – „běloch“ – se hlásí k této misi: „Mým cílem je zlikvidovat intelektuální aroganci Evropanů.“ Když se člověk vydá do minulosti, rychle si uvědomí, že tyto postoje se táhnou bez větší změny mnoho staletí zpět.

Na počátku 16. století např. rabín Šlomo Molcho, mnohými Židy považovaný za mesiášskou postavu, sepsal své velice odhalující prorocké vize: v jedné z nich nacházíme myšlenku

budoucí uskutečněné „odplaty na gójích.“ Také své čtenáře ujišťuje, že „cizinci budou zlomeni“ a že se „národy budou třást.“ 21] Moše Idel komentuje: „Molchova báseň jasně mluví o dvojí pomstě: proti Edomu i Išmaelovi,“ tj. proti křesťanství i islámu a následně dodává: „Bůh nejen že ukazuje, jak bojovat proti křesťanství... ale také jak zlomit moc křesťanství, aby mohlo dojít k vykoupení.“ 22] Není to zjevné?

Člověk najde nepřítelů proroctví tohoto typu i u mnoha dalších postav židovských dějin, třeba Izáka Abrabanela, hlavy španělského židovského společenství v čase vyhoštění roku 1492, který se pro sefardské Židy stal jedním z mytických hrdinů. I on otevřeně volá po pomstě izraelského lidu proti křesťanům a volá „všechny národy, aby vedly válku proti zemi edomské“ (Kniha proroka Abdijáše ve Starém zákoně 20:13). 23]

Pokud snad někomu ještě nejsou jasné důvody této sekulární nenávisti, toto možná poslouží jako menší vysvětlení: Blíží se den věčné pomsty na všech národech, které zničily První chrám a zotročily Izrael ve vyhnanství. A také s tebou Edome, poznáš meč a pomstu za zničení Druhého chrámu (Abdijáš) ... Vykoupení příslibené Izraeli je spojeno s pádem Edomu (Kniha Pláč Jeremjášův 4:22). 24]

Tuto pomstychtivou nenávist, hýčkanou po dvacet staletí, vidíme také u filozofa Ja'akova (Jacoba) Talmona, který roku 1965 napsal: „Židé musejí s křesťanským Západem srovnat velice staré krvavé účty.“ 25] Pierre Paraf, někdejší šéf Ligy proti antisemitismu (LIC/R/A) ústy postavy svého románu z roku 2000 říká: „Tolik našich obřezaných bratří úpí pod jhem křesťanů. Sláva Bohu! Jednoho se znovu spojí v Jeruzalému a nastane čas jejich pomsty!“ 26] Tito lidé v sobě živí nenávist s až zarážející vytrvalostí.

M: Skutečně hodně odlišný obrázek od zažitého klišé „ubohých pronásledovaných Židů...“ Jak vážně bychom podle vás měli brát rozšířenou myšlenku či „předsudek,“ že „Židé chtějí ovládnout svět“?

HR: Místo nějakých subjektivních soudů se v této otázce se raději zabývám rozбором napsaného, a proto bych řekl, že to není patrné u všech židovských intelektuálů, přestože někteří toto přesvědčení vyjadřují. Na bázi biblických textů potvrzuje tento výklad kniha o Abrabanelovi: „V časech Mesiášových,“ píše, „měly být podle Samuela všechny národy v područí Izraele a v souladu s tím je napsáno: a panování jeho od moře až k moři, a od řeky až do končin země.“ (Kniha Zacharjáš 9:10, str. 181). „Při příchodu vykupitele bude vládnout král z roku Davidova“ (str. 228). Vlastně „zavládne na zemi v časech Krále-Mesiáše všeobecný mír“ (str. 198). Tady máme znovu potvrzeno, že Izrael bojuje „za mír“!

Camille Marbová ve svém románu *Flammes juives* [Židovské plameny] vypráví příběh mladých marockých Židů, kteří ve 20. letech minulého století opouštějí svá *mellah* 27] a usazují se ve Francii. 28] Jeden z nich výslovně mluví o „dobytí světa Izraelem.“ 29] Setkáváme se i s pasážemi jako: „Izrael musí vládnout světu,“ řekl Daniel... „Bojí se nás“ opakoval stařec Benatar, „protože jsme z rasy proroků.“ 30] „Generace, která si podmaní křesťanský svět, se dosud nenarodila. Vy však položíte základy a vaše děti dílo dokončí. Oni zničí křesťany a Izrael stane v čele světa, jak je jeho údělem.“ 31] Textů na toto téma existuje

celá řada.

M: Není touha ustanovit globální vládu jedním z projevů pošetilosti „osvícených,“ jak by řekl Taguieff?

HR: Je jasné, že k tomu všemu dochází, abychom se zřekli svých kořenů, tradic, dějin, rodin i vlastí a snáze tak přijali „otevřenou“ společnost vysněnou kosmopolity a myšlenku globální vlády. Alain Finkelkraut na tom trvá: „Zlo vstupuje do světa s vlastmi a jejich pojmenováními [*par les patries et par les patronymes*],“ píše. 32] Postmoderní člověk se musí přestat „honit za prchavými záblesky minulosti v sobě samém i ostatních.“ Finkelkraut se chtěl proslavit jako „kosmopolita a bojovník proti úzkoprsosti.“ 33] Odtud už pak zbývá jen krok k ideji „celoplanetární konfederace,“ prosazované sociologem Edgarem „Morinem“ v celém jeho díle nebo – ještě lépe – k nastolení globální vlády, po níž volá Jacques Attali: „Po úspěšném zavedení celoevropských institucí dost možná vyvstane naléhavá potřeba světové vlády.“ 34] Nic z toho pochopitelně nebrání slavnému bojovníkovi s fašisty Pierre-André Taguieffovi rozhořčovat se nad bujnou představivostí antisemitů a označovat myšlenku globální vlády za něco atypického nebo „klam.“

M: Těžko však někdo může popírat kruté pronásledování, které Židé v průběhu své historie zažili. Čím si oni sami vysvětlují svou smůlu?

HR: To je na celé věci snad to nejvíce zarážející. I v tomto případě se vysvětlení shodují a obvykle vycházejí z teorie „obětního beránka“: v těžkých časech se vláda nebo lid obrátí proti určité oběti, které je kladena vina za „všechny minulé, současné i budoucí“ omyly.

Proto ti, kterým by na porozumění antisemitismu mělo záležet nejvíc, často projevují naprosté nepochopení tohoto fenoménu. Proto je pro Claru Malrauxovou (ženu slavného spisovatele) antisemitská nenávist „snáze snesitelná, když si člověk uvědomí její naprostou neospravedlnitelnost i fakt, že se tímto aktem protivník mění v nepřítele celého lidstva.“ 35] Přesně to má ostatně na mysli i Elie Wiesel, když ve druhém díle svých Pamětí píše: „Proto to musí být takto: nepřítel Židů je nepřítelem lidstva. Zabíjením Židů se vrazi zavázali zavraždit celé lidstvo.“ 36] A vskutku – zabít Žida, ze své podstaty nevinného, nutně znamená útok na každého nevinného člověka a společenství. Rovná se to pasování sebe sama do role nepřítele lidstva. Existuje však i jiný výklad, tradičnější, založený na myšlence, že jedině Židé samotní jsou skutečně plnohodnotnými lidmi, zatímco ostatní národy pocházejí podle tzv. formule z Talmudu ze „sémě dobytka.“

V svém díle *Le Discours de la haine* (Rozprava nenávisti), filozof André Glucksmann tvrdí, že „nenávist k Židům je největší ze všech hádanek... Židé v žádném případě nejsou zdrojem antisemitismu; musíme na tuto vášeň nahlížet izolovaně – jako by Židé, které sužuje... vůbec neexistovali.“ 37] Musíte si uvědomit: „Žid“ je vždycky nevinný. Nejde o pár osamocených výroků – toto smýšlení totiž podle všeho sdílí většina židovských intelektuálů: třeba Emmanuel Lévinas, stejně jako další židovský filozof Shmuel Trigano, pro něhož antisemitismus „navzdory nesmírně rozsáhlé dokumentaci zůstává nevysvětlený.“ 38]

M: Často slýcháváme, že antisemitismus je psychickou nemocí...

HR: Jelikož antisemitismus zůstává bez vysvětlení a Židé jsou vždycky nevinní, problém musí logicky být výhradně u gójů. Zastavme se třeba u výpovědi filozofa náboženství Ješajahu Leibowitze z jeho knihy *Portraits juifs* (Židovské portréty): „Jedná se o historicky nepochopitelný jev. Antisemitismus není podle mě problémem Židů, ale gójů.“ 39] V prvním díle svých Pamětí mu pak Elie Wisel přizvukuje: „Je to jejich problém, ne náš.“ 40]

Vysvětlení antisemitismu coby mentální poruchy vůbec je v díle židovských intelektuálů dosti častým motivem. V knize Raphaëla Draïe z roku 1995 *Identité juive, identité humaine* (Židovská identita, lidská identita) se objevuje tato myšlenka: „Antisemita připisuje Židovi vlastní úmysly... Psychopatologické konotace této konstrukce nesmějí být přehlíženy. Předkládané příklady Židů jsou ve skutečnosti projekce; ‚požidovštělý‘ obraz pak náleží do světa halucinací antisemitů.“ 41]

Sovětský spisovatel Vasilij Grossman hovoří podobně: „Antisemitismus je zrcadlem nedostatků jednotlivce, občanské společnosti nebo vládnoucího systému. Řekněte mi, z čeho Židy obviňujete – a já vám povím, čeho jste se sami dopustili. Když národní socialisté připisovali židovskému národu vlastnosti, které si sami vymysleli – jako rasismus, ambici ovládnout svět nebo kosmopolitní lhostejnost k německé vlasti – dávali Židům ve skutečnosti své vlastní charakteristiky.“ 42]

Sečteno a podtrženo: antisemita v Židech odsuzuje své vlastní chyby. Zde skutečně vstupujeme na pole psychoterapie – není však úplně jasné, jestli jsou to gójové, kdo ji potřebuje nejvíce!

O autorovi

Hervé Ryssen je autorem knih *Les Espérances planétaires* (Levallois-Perret: Éditions Baskerville, 2005), *Psychanalyse du judaïsme* [Psychoanalýza judaismu] (Levallois-Perret: Éditions Baskerville, 2006), *Le Fanatisme juif* [Židovský fanatismus] (Levallois-Perret: Éditions Baskerville, 2007), *La Mafia juive* [Židovská mafie] (Levallois-Perret: Éditions Baskerville, 2008), a *Miroir du judaïsme* [Zrcadlo judaismu] (Levallois-Perret: Éditions Baskerville, 2009).

Rozhovor Hervé Ryssena pro stránky Mekanopolis *Les origines religieuses du mondialisme* vyšel 24. února 2009. Anglický překlad *The Religious Origins of Globalism* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 14. října 2010. Do angličtiny přeložil Greg Johnson. Pozn. GJ: Rád bych poděkoval Mekanopolis za svolení pořídit překlad tohoto rozhovoru a Michaelu O'Mearovi za kontrolu překladu.

Poznámky

1] Hervé Ryssen, *Les Espérances planétaires* (Levallois-Perret: Éditions Baskerville, 2005).

2] Etymologie slova „Jeruzalém“.

- 3] Emmanuel Lévinas, *Difficile liberté* [Obtížná svoboda] (Paříž: Albin Michel, 1963), 85–86.
- 4] Jacob Kaplan, *Le vrai Visage du judaïsme* (Pravá tvář judaismu) (Paříž: Stock, 1987),
- 5] David Banon, *Le Messianisme* (Paříž: Presses universitaires de France, 1998), 15–16.).
- 6] Edgar Morin, *Un nouveau commencement* [Nový začátek] (Paříž: Seuil, 1991), 9.
- 7] Jacques Attali, *L'Homme nomade* (Paříž: Fayard, 2003), 34.
- 8] Elie Wiesel, *Mémoires 2* (Paříž: Éditions du Seuil, 1996), 144, 146, 1
- 9] George Steiner, *De la Bible à Kafka* [Od Bible ke Kafkovi] (Paříž: Bayard, 2002).
- 10] Martin Buber, *Judaïsme* (Paříž: Verdier, 1982), 35.
- 11] Daniel Cohn-Bendit, *Xénophobies* [Xenofobie] (Paříž: Grasset, 1998), 14.
- 12] Jacques Attali, *Dictionnaire du XXIe siècle* [Slovník 21. století] (Paříž: Fayard, 1998).
- 13] Attali, *L'Homme nomade*, 436.
- 14] Guy Sorman, *En attendant les barbares* [Čekání na barbary] (Paříž: Fayard, 1992), 174–79.
- 15] *Le Nouvel Observateur*, 13. října 2005.
- 16] Bernard-Henri Lévy, *L'Idéologie française* [Francouzská ideologie] (Paříž: Grasset, 1981), 212–16.
- 17] Lévinas, *Difficile liberté*, 299.
- 18] Alain Minc, *La Vengeance des Nations* (Paříž: Grasset, 1990), 154.
- 19] Minc, *La Vengeance des Nations*, 208.
- 20] Albert Cohen, *Frères humains* (Paris: Gallimard, 1998), Paříž Modiano, *La Place de l'Etoile* (Paříž: Gallimard, 1968).
- 21] Moshe Idel, *Messianisme et mystique* [Mesianismus a mysticismus] (Paříž: Cerf, 1994), 65–66.
- 22] Idel, *Messianisme et mystique*, 48.
- 23] Jean-Christophe Attias, *Isaac Abravanel, la mémoire et l'espérance* [Isaac Abravanel,

paměť a naděje] (Paříž: Cerf, 1992), 256.

24] Attias, *Isaac Abravanel*, 276.

25] J.-L. Talmon, *Destin d'Israël* [Osud Izraele] (Paříž: Calmann-Lévy, 1965, 1967), 18.

26] Pierre Paraf, *Quand Israël aime* [Až bude Izrael milovat] (Paříž: Les belles lettres, 2000), 19.

27] Marocké židovské ghetto

28] Camille Marbo, *Flammes juives* (Paříž: Les Belles Lettres 1936, 1999).

29] Marbo, *Flammes juives*, 10.

30] Marbo, *Flammes juives*, 18.

31] Marbo, *Flammes juives*, 126.

32] Alain Finkielkraut, *L'Humanité perdue* [Ztracená humanita/lidstvo] (Paříž: Seuil, 1996), 154.

33] Alain Finkielkraut, *Le Mécontemporain* (Paříž: Gallimard, 1991), 174--77.

34] Attali, *Dictionnaire du XXIe siècle*

35] Clara Malraux, *Rahel, Ma grande sœur...* [Velká ségra Ráchel...] (Paříž: Éditions Ramsay, 1980), 15.

36] Elie Wiesel, *Mémoires, vol. 2* (Paříž: Éditions du Seuil, 1996), 72, 319.

37] André Glucksmann, *Le Discours de la haine* (Paříž: Plon, 2004), 73, 86, 88.

38] Shmuel Trigano, *L'Idéal démocratique... à l'épreuve de la shoah* [Demokratický ideál . . . a zkouška šoa] (Paříž: Éditions Odile Jacob, 1999), 17.

39] Herlinde Koelbl, *Portraits juifs* (Paříž: L'Arche, 2003).

40] Elie Wiesel, *Mémoires, vol. I* (Paříž: Seuil, 1994), 30, 31.

41] Raphaël Draï, *Identité juive, identité humaine* (Paříž: Armand Colin, 1995), 390-92.

42] Vassili Grossman, *Vie et destin* [Život a osud] (Paříž: Éditions Julliard, 1960), 456-58.